



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4015/2021
26.08.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Вулетић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства - Привредни суд у Суботици, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гж рр 492/20 од 01.04.2021. године, у седници одржаној 26.08.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гж рр 492/20 од 01.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Суботици Гж рр 492/20 од 01.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици Прр1 410/2019 од 31.03.2020. године, исправљеном решењем истог суда Прр 1 410/19 од 04.06.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је другим ставом изреке обавезана тужена да тужиоцу на име имовинске штете по основу повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 23.484,36 динара на име главног дуга и износ од 60.4456,88 динара на име камате обрачунате на главни дуг до 11.05.2009. године. Трећим ставом изреке, у преосталом делу одбијен је као неоснован тужбени захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 23.484,36 динара за период од 11.05.2009. године до исплате, захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 60.456,88 динара за период од 11.05.2009. године до исплате и захтев за исплату законске затезне камате на износ исплаћеног потраживања у износу од 3.390,36 динара (део потраживања које је исплаћено) од 11.05.2009. године до правноснажности решења о главно деоби 30.08.2019. године. Четвртим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 23.400,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Вишег суда у Суботици Гж рр 492/20 од 01.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена. Другим

ставом изреке, захтев тужиоца за накнаду трошкова састава жалбе у износу од 14.400,00 динара је одбијен. Трећим ставом изреке, захтев тужене за накнаду трошкова састава жалбе у износу од 12.000,00 динара је одбијен.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20).

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нема места одлучивању о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној ревизији, јер у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права. Осим тога, предмет тужбеног захтева и одлука у делу који се ревизијом побија се односи на камату и трошкове поступка, као споредна потраживања. Из наведених разлога, нема места одлучивању о ревизији као посебној, па је применом члана 404. став 1. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 28. ЗПП, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се вредност главног захтева (став 1.), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев.

Како је ревизија изјављена против другостепене пресуде у делу којим је одлучено о камати и трошковима поступка, као о споредним захтевима тужиоца, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић